

SABAOT (4) *sb m*

indecl sabaot (4).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Jedno z pochodzących z Biblii określeń Boga jako Boga zastępów (hebr. „Sabaoth” ‘tłum, mnóstwo’) [sabaoth, dictio Hebraica – zastępów mocarstwo Mącz 362c] (4) : Ia Bog Sabaot od wieka Gdym łobie Stworzył Człowieka Iákam Láfke nadnjm ziawił Zemnu [lege: zem mu] wśfytko ku czczy łprawił. RejKup y8v; SarnUzn E3; RejPos 144.

Szereg: »Bog Sabaot abo zastępow« (1): Y wziął Ezdrás kxięgi przed wśfyłthkim mnośthwem [...]. A gdy dokonał zakonu/ wśfyłthcy powśtháli: y błogośławił Eśdrás Páná Bogá náwifzłfego/ Bogá Sábáoth ábo załthępow wśfchmocnego [Deum Sabaoth omnipotentem]. Leop 3.Esdr 9/46.

JR, (LW, MC, MN)